

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Τ Α Ξ Ι Δ Ι

Σου άγέουα τά τραγούδια μου και άγάλι
Άγάλι ένρυχοπόνεσες και μένα
Κ' έχάοισές μου όμοσφομάτα μ' ένα
Φίλημα την καρδιά σου τή μεγάλη.

Α. Μαβίλλης

ARS MINIMI

Στό ρόδινο θαυπό άντιφένγημα
Του κροναλλένιου σου καθρέφτη
Σάν πεταλοόδα είδα τόν ίσκιό σου
Σέ λίμνη υδρόαργουοο νά πέφτη.

Και τά νερά του έθολοθήκανε
Και μαγευτήκανε τά βήθια
Και τώρα λίμνη μέσα έφίγγει
'Από 'Ανεράιδας παραμύθια.

Και μέσ τά κύματα τά πρσίονα
Και στό άφροσμένο μισά λίκνο
Την πεταλοόδα βλέπω πλόςγειται
Μέ τόν τραγουδιστή τόν κύριο.

'Αγγελος Σικελιανός

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΩΡΟΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΝ

Χαριτωμένο πρόσωπο, ποιό χάδι άγγελικό
Τό στοματάκι σου άγρίζε, στά μέγούλα σου άπλώδη
Ίέν εινε, όχι, χαμόγελο, φός είνε μυστικό,
Πανάλαφρα στήν όρι σου τ' άντιφένγρο του κλώθει.

Στά μάργελα ματάκια σου — Ω κόσμοι πλανερόι! —
Μιάς άνοιξης δλοένωδης βλέπω τά πλούσια κάλλη,
Και βλέπω άνάγεια νά κινούν άνέμοι φουεροί,
'Οχι μαλάκια, άνθόκλινα, στό ώοαίτο σου κεφάλι.

Κι' άκόμα κάποιο κίνημα στά χέρια σου θωροώ,
Στοχαστικό ένα κίνημα κι' όχι άσκοπο και πλάνο,
Σάν νά μου δείχνεις τ' ούρανού τό θόλο τό λαμπρό,
Γιά νά μαντέπω ότ' έξηρες κάποτε στ' άστρα άπάνω

Κι' άλήθεια, μόλις τά γλυκά λογάκια σου χροικώ,
— Κελάδημα πού τό σκορπούν τά χείλη σου, οι προδότες—
Θαροώ και τό ροδόσταμα ρουφώ τό μαγικό
Τής γλώσσας τής αλθείρας πού θά μιλούσες τότε...

Μιλτ. Μαλακάσας

κοντά στην γυναίκα εκείνη που θά της έκλεβε τή χαρά τής
ζωής της...

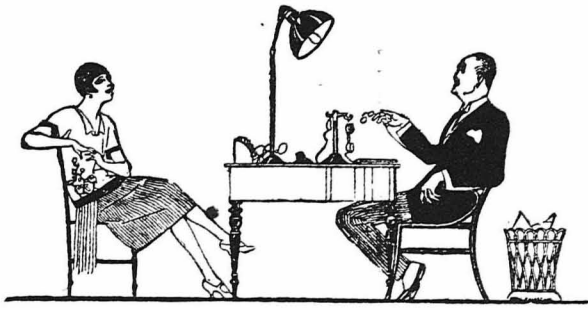
Καθώς είχε γυρίσει τό κεφάλι για ν' άντικρύση άκόμα μιά φορά
τό πρόσωπο του Σουάνου, τά μάτια της πέσανε στό ντουφέκι της
πού ήτανε κρεμασμένο στόν τοίχο...

Μέ σφιγγμένα τά δόντια προχώρησε και ξεκρέμασε τό μοιραίο
αυτό όπλο, μέ τό όποιο λίγες ημέρες πριν είχε άγωνισθεί. σάν
ένας άληθινός πολεμιστής, στην πρώτη γραμμή του πυρός...

Χωρίς νά σκεφθή τίποτε' άλλο, έτσι σάν νάπρεπε νά γί αυτό
πού ήθελε, διηύθυνε την κάνη του προς τό μέρος πού ήτανε απλω-
μένος ό ώοαίτος Σουάνος της...

'Ενας πυροβολισμός άντήχησε και ύστερα δεύτερος...
'Η δυό σφαίρες βρήκαν τόν νέο στό λαμώ, λίγο πού κάτω άπό
τήν πληγή, πού είχε πάρει στή μάχη τής Γκρανβίλης.

Αυτή τή φορά ήταν πραγματικά νεκρός!...

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΑΓΑΠΗ,,

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Τ ο υ Π Ι Ω Δ Φ Ο Ρ

Στά μαλλιά τους ή ξανθές έχουν φαρκάκι. Δέν έχω πιά ψυχή,
δέ νοιώθω πιά καμμιά ζωή άφ' ότου σ' έχω φιλήσει στό μέτωπο
μιά μέρα πού ήσουν άποκομισμένη στην άκρογαλιά.

'Όταν ροφούσα τή θεία μυρωδιά των μαλλιών σου μου φαινό-
ταν όμοια μυρωδιά μπόρας πού μέ ξετρελλάνε. Σέρομαι στόυς
βάλτους, κάτω άπό τούς βράχους, χώνω τό κεφάλι μέσ' την άμμου-
διά νά μνή άκρω πιά αυτή τή μυρωδιά.

Εινε μάτσιο ό,τι κι' άν κάμω! Εινε πάντα ή μυρωδιά της πού
μέ ξετρελλάινει άκόμα και μέσ' την άμμο. Δέν εινε πιά ή θάλασσα
μέ τή μυρωδιά της, στό βυθό της θάλασσας εινε τά μαλλιά της,
τά υγρά μαλλιά της.

Χθές ό ήλιος έστησε καταμεσίς στό κύμα τή χρυσή κολόνα
του. Μά έγω υπό τό βράχο είδα ξανθή έσένα νά κολυμπάς άπάνω
στό χρυσό κύμα, κάτω άπό τ' άπλωμένα τά χρυσά μαλλιά σου!

Στό χρυσό τό σώμα στή χρυσή την άμμο στό κάθε τι πού λάμ-
πει μέσ' τον ούρανό. Σ' είσαι πού διαβρίνεις, έσύ μέ τά ξανθά σου
τά μαλλιά, έσύ άμμουδιά και κύμα, σίννεφα και ούρανόσ!...

ΤΟ ΑΔΙΚΟ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Πώς άσχημίζεις μέ τόν καιρό! 'Ήσουν δέν ήσουν δέκα έφτά
χρονών. Τώρα μήτρες πιά στά δέκα όκτώ σου χρόνια... Πώς άσχη-
μίζεις μέ τόν καιρό, άλλοίμονο! Τώξερα πώς δέν θά βαστούσε
πολύ εκείνη ή παιδιάτικη όμορφιά σου. Τότε ήσουν ένα χάδι!
Πώς τώξερα πώς δέν θά βαστούσε! Κι' όμως παντού τό διαλαλούσα
πώς θά γίνης ή πιό ώοαία, γιατί είχες στά μάτια σου δυό σταλα-
γματίτσες άπ' τόν ούρανό! Παντού τό διαλαλούσα!

Τό μικρούλι πρόσωπό σου κάτω άπ' τό πλούσιο κύμα των μαλ-
λιών σου, πόσοσ θά κινή νά πεθάνουν! Κ' έμέ άκόμα... Γιατί σ'
άγαπούσα ώοαίτο πλάσμα! Τώρα πιά πού πάτησες τά δέκα όκτώ
σου χρόνια δε σ' άγαπώ καθόλου πιά! Μονάχα λέω παντού πώς
είσαι δεκάξη άκόμα χρόνων! Αυτό μονάχα μοιρώ νά κάμω για
έένα! Μά όλοι γελούν μαζί μου και γώ τους λέω πώς φταιει ό
χρόνος και τους λέω: Τί σάς μέλει; αυτό εινε δουλειά δική της!
Και τότε όλοι γελούν μέ μένα και τότε μέ πιάνει ό θυμός. Μά τί
μπορεί νά κινή κανείς! Τά χρόνια εινε πού σ' άσχημίζουν! Σέ
κάνουν ότι θέλουν. Πού εινε ή παλές σου όμορφιάς! Τό μόνο πού
σου μένει εινε νά πεθάνης πιά!... 'Ισως μ' αυτό θά ξαναοίωσες...

Πρέπει καλή μου νά πεθάνης τελείως! Τί ώοαία θά είσαι
ντυμένη στό όλοσπρα στό νεαρκό σου κρεβάτι! Τί ώοαία!
Δέ θάσαι τότε πάρα πάνω άπό δέκα πέντε χρόνων.

Τότε και γώ θά λέω παντού πώς θά είσαι πάντα ή πιό ώοαία
πού ύπηρξε ποτέ, γιατί έχεις δυό σταλαγματίτσες τ' ούρανού μέσ'
τά μάτια σου πού μάζ κοιτάζουν άνοιχτά...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

'Ενα ήλιακό ρολόϊ

'Ενα ρολόϊ πού θεωρείται άπό τ' αρχαιότερα και ιστορικώτερα
βρίσκειται στό Λονδίνο, στό δικαστικό μεγαρο. Τό ρολόϊ αυτό έχει
γίνει κατά παραγγελία του Βασιλέως 'Ερρίκου Η' στά 1540 και
εινε τό πρώτο ρολόϊ της 'Αγγλίας. Άπό τότε τό μεταφέρανε πολ-
λές φορές, αλλά δέν έπαθε τίποτε. Μέ τό ήλιακό αυτό ρολόϊ μπο-
ρεί κανείς νά βρίσχη την ώρα, τό μήνα, τή θέση του ήλιου και τόν
άοιθμό των ήμερών πού πέρασαν άπό τό χρόνο καθώς και τις άλ-
λαγές του φεγγαριού.

Τέ λουλουδι πού κρύβεται

'Ενα περιεργο λουλουδι άνακαλύφθηκε στην Ν. Αερική, πού
τό βλέπει κανείς μόνο, όταν φυσά ή άέρας. 'Ο θάμος πού τό
παράγει άνήκει στην οικογένεια των φραγκοσκυχιών κι' έχει ύψος
τρεις πόδες. 'Ο κορμός του εινε σφαιρακένος άπό κόμβους δταν ό
καρρός έλας νά βήσχη την ώρα, τό μήνα, τή θέση του ήλιου και τόν
άοιθμόν σε μεγάλα λουλουδία κίτριναπού χρώματος, τά όποια κλεί-
νουν πάλι, μόλις ό άνεμος πάρη.